

berättar Sadik att han sett spåren av två kameler, två hästar, tre åsnor, sju får och en fotgängare. Vi räknade ut att det inte kunde vara någon annan än arkeologen Hwang, som nu också var ute och spökade i dessa trakter och som vi inte sett till efter uppbrottet från Korla. Sannolikt var han nu på väg till sitt gamla T'u-ken. Sedermera uppdagades att han vittjat en mjöldepå nedlagd vid en källa, Nan-chan-bulak i Kuruktagh av Tun-hwanggruppen. Han hade också stött på den herde som med några får av Bergman skickats till Chen och mig och helt enkelt tagit ett par av fåren. Detta sätt att proviantera under marsch är både praktiskt och bekvämt, men kan vara ödesdigert för dem, som bli berövade sina förråd.

Vi gå ombord och styra hemåt. I den nedgående solens sken ter sig mesalandskapet i sydväst fantastiskt, imponant och överkligt. Där äro sovande hundar, lejon och drakar, där äro sagoslott, fästningar och torn. Strax före kl. 6 glida vi in i den djupa skuggan från en hög mesa. Vi landa, gå upp på dess krön och jag ritar åter ett par utsikter av denna underbara blandning av vårgrönt vatten och av vinden modellerade jordangs och mesas.

I skymningen äro vi hemma. Kl. 7 höras rop i norr. Gagarin avlossar ett par signalskott och en eld tändes på krönet av en jordang. Roddarna besvara ropen gång på gång. Men nu är det tyst i norr. Först kl. halv nio uppenbara sig de tre spejarna i lägret och kallas genast till mitt tält.